misse himmo orjate ja roppo ello ellate, ja ollete wihha waenus ja kaddedusses allate, ja isseennast täis, ja surelissed, et teie ei wadage teise peäle, ja peate ennese kõrwas keik alwaks, kes ei armasta teie teed, egga tahha teiega lakkuda, tantsida, mängida ja mõda laded hulkuda, egga muud teie armastud tehja. Teiegi woite weel wabbaks ning õntsaks sada. Ei tunne teie ennast ommeti õntsaks omma pattude sees! Ütteelge mulle, eks ep olle nenda? Kas teil on kül rahho süddames ja hea tunnistus? Kas teie kül lodate õntsaks sawad, kunni teie patto orjate? — Ei parrago Jummal, ei woi meie sedda kül lota! ütleb wist mitto teie hulgast. Mittokord siin jo tundsin põrgo wallo. Ja mittokord kül ollen parramat nou wõtnud! Mittokord parramat kül püüdnud, ja kangeste ka woitelnud. Agga ei suutnud, ma waene, mitte! Ikka agga tommati mind taggasi mo õalusse sisse. Oh, minna willets innimenne! ei sa minna peäsma.

Ja ommeti, sa willets! ommeti woid sinnage weel peästa; ommeti woid sinnage weel ohto leida; weel abbi lota; weel teiseks, weel õntsaks sada. Ja kui sa sedda tahhad, ja keigest süddamest tahhad; siis tulle, ja loe sure holega, mis ma sulle siin kirjotan; ja loe sedda saggedaste, ja ärra jätta teggemata, mis sa loed.

1) Minne mailma kärrast ja keigest so hinge seggawast wälja, ja pea ennast rahhule. Pea arro keigest ommast ellust, ja ommast süddame loust. Eks sa ep olle ennast mitmesugguse õmetusse, hädda ning waewasse, omma pattude läbbi saatnud? Wata, so ärrarikmisse juur on so ennese sees; on so kurja himmude; so pahha ammetide; so uskmata süddame; so holetusse ja laiskusse sees, sedda püda, mis

Eesti-ma rahwa Kalender 1833, lk 20